

«TRABAJAR ME PARTE EL DÍA»

PAU LLACUNA I ORTÍNEZ

Ja fa uns quants anys, tants que amb els telèfons sols podíem telefonar, que en una paret de Tàrrega vaig llegir aquesta frase: «*Trabajar me parte el día*». Després de comentar-ho i riure, hi va haver un punt de reflexió: una pintada m'havia fet pensar. Potser un graffiti —així en dèiem— era quelcom més que un fet incívic: podia anar una mica més enllà, fins i tot podia provocar interès.

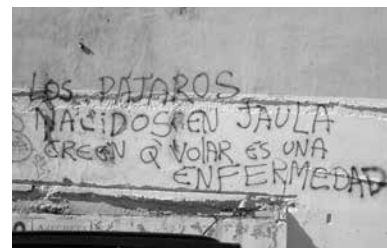
Com ja podeu pensar, no vaig poder-ne treure una foto. Avui, amb les màquines de fotografiar que tenim, amb les quals, entre moltes altres coses, també podem telefonar, m'hauria estat molt fàcil tenir-ne la constància documental. Però en aquells anys, quan hi vaig tornar al cap de dos dies, la brigada municipal, amb un gest àgil i diligent, havia tornat la normalitat a la paret. Ja havia repintat la frase.

Des d'aquell moment, ja tot va ser diferent: em fixava en les frases. Crec que, des dels temps de l'última etapa del franquisme i l'època de la transició, no havia estat tan atent a les pintades.

A Igualada, a Tàrrega, a Barcelona, en el viatges, han estat per a mi un punt més d'interès. Amb el temps, he anat col·leccionant frases i algun dibuix, i realment el conjunt em permet veure l'expressivitat, l'energia, l'enginy, del ciutadà en qualsevol part del món, sobre temes de rabiosa actualitat, de creences, de política, etc.

Del grafit, en tenim els primers indicis als anys setanta del segle XX. Va néixer a Nova York. Com a centre cultural del món occidental, la repercussió d'aquesta acció es va escampar per tot el món. A Nova York van arribar a prohibir els esprais, però tot va ser inútil. Era una acció popular, reivindicativa de la personalitat. L'individu és representat amb el seu *tag*,¹ escrit en un vagó de metro passejant-se davant de tothom. Individu versus massa. Singularitat enfront de l'alienació. Tot i les prohibicions, un grafit ens diu encara «*los lápices seguiremos escribiendo*»² o «*Les parets no callaran!!!*».³

D'escrits, en trobem de totes menes. Alguns ens avisen: «*Quanto mais pagamos mais fundo*

1. Tag, en el llenguatge del grafit, és la signatura.
2. Córdoba, Argentina, 2009.
3. Igualada, 2015.

4. Vila Real, Portugal, 2013.
5. Punta Arenas, Xile, 2014.
6. Barcelona, 2014.

estamos»;⁴ d'altres són més poètics: «*Los pájaros nacidos en una jaula creen que volar es una enfermedad*»,⁵ o «*Encuentro en tu mirada una porción de la tierra prometida*». ⁶ Alguns són autoritaris i ens volen manar: «*Revolució*». ⁷ Gairebé sempre són imperatius: «*¡Hazte cargo de tu vida! ¡Autogestión!*». ⁸ Alguns els entenem al minut; d'altres, si no en sabem el context, no els sabem desxifrar: necessitem el codi.

També pot ser un acte d'amor patriòtic: «*T'estimo Catalunya*»,⁹ o un atac a qui no pensi com nosaltres: «*Lesbianas herejes*»,¹⁰ o la imposició d'un missatge polític: «*Cataluña con Ñ de España*». ¹¹ Amb pocs mitjans i poques paraules, molt missatge que arriba a molta gent.

No vull que penseu que estic d'acord amb les pintades a tort i a dret. Una pintada és un acte incívic. I és clar que sí! Però entenc que moltes vegades un fet incívic pot ser un acte de llibertat, provocatiu, sarcàstic, i si ho pensem bé, ¿com volem que un acte d'aquesta mena, que vol ser

irreverent amb la societat, sigui socialment cívic? No seria coherent en si mateix.

És art? És literatura? És la nova cultura popular? Avui hi ha molta gent que viu dels conceptes que tenen un màxim de 140 caràcters,¹² i llegeixen poc o gens. En aquest moment que les cartes hològrafes han desaparegut pràcticament i estan substituïdes pels *mails*; ara que el caràcter i els sentiments que transmetiem amb la pròpia lletra són inexistents i, com a molt, podem jugar amb la «font», el «cos de lletra», «la negreta», «la cursiva», «els signes de puntuació» o els «emoticons», potser sí que escriure a les parets és un acte de comunicació amb personalitat.

PAU LLACUNA I ORTÍNEZ (Igalada 1952). Gestor i creador cultural. És president de la Coordinadora de Ferias de Teatro del Estado Español (COFAE) i membre de la junta directiva de «Periferias», Red de Festivales Iberoamericanos. És autor de diverses obres de patrimoni igualadí. Fundador i membre del consell de redacció de la *Revista d'Igalada*.

7. Tàrrega, 2014.

8. La Plata, Argentina, 2012.

9. Santa Margarida de Montbui, 2015.

10. La Plata, Argentina, 2012.

11. Madrid, 2014.

12. 140 caràcters és tot el que permet un tuit o una piulada.